

Święto Przaśników

ŚWIĘTA BIBLIJNE

„Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, na wieczór jeść będziecie przaśniki aż do dnia dwudziestego pierwszego tegoż miesiąca na wieczór” – 2 Mojż. 12:18 (BG).

Nazwa

Nazwa „Święto Przaśników” pochodziła od tego, że w czasie trwania święta jedzono jedynie przaśne, czyli pozbawione zakwasu chleby.

„Potem dnia piętnastego tegoż miesiąca święto przaśników będzie Panu; przez siedem dni chleby przaśne jeść będziecie” – 3 Mojż. 23:6.

Cel i pochodzenie święta

Święto Przaśników miało podwójne znaczenie. Z jednej strony nawiązywało do wyjścia Izraelitów z Egiptu, które nastąpiło 15 Nisan, a jedzenie przaśników miało przypominać pośpiech, jaki towarzyszył wyjściu, kiedy to ciasto na chleby nie zdążyło się zakwasić.

„Naprzód wyciągnąwszy z Ramesses miesiąca pierwszego, piętnastego dnia tegoż pierwszego miesiąca, nazajutrz po święcie przejścia, wyszli synowie Izraelscy ręką wyniosłą przed oczyma wszystkich Egipczanów” – 4 Mojż. 33:3.

„I będziecie przestrzegać przaśników; albowiem w ten dzień wywiodłem wojska wasze z ziemi Egipskiej; przetoż przestrzegać będziecie dnia tego w narodziech waszych ustawą wieczną” – 2 Mojż. 12:17.

„I popiekli z ciasta zadziałanego, które wynieśli z Egiptu, placki przaśne; bo nie było zakwaszone, przeto że wygnani byli z Egiptu, a nie mogli zmieszkać; żywności też sobie byli nie przygotowali” – 2 Mojż. 12:39.

Z drugiej strony było to święto rolnicze, rozpoczynające żniwa jęczmienne, a jego celem było złożenie pierwocin zboża przed Panem. „Powiedz synom Izraelskim, i rzecz im: Gdy wnijdziecie do ziemi którą Ja wam daję, a będziecie żąć zboże wasze, tedy przyniesiecie snop pierwiastek żniwa waszego do kapłana. I będzie tam i

sam obracał on snop przed obliczem Pańskim, aby był przyjemny za was; nazajutrz po sabacie podnosić go będzie kapłan” – 3 Mojż. 23:10-11.

Przebieg święta

Święto Przaśników zaczynało się 15 Nisan i trwało przez siedem dni, czyli do wieczora 21 Nisan. W czasie trwania święta domy Izraelitów miały być oczyszczone z kwasu, dlatego też nie wolno było spożywać chleba wypiekanego z kwasem, a jedynie przaśniki. Nieprzestrzeganie tego zakazu groziło wydaleniem ze społeczności Izraela. Prawo to dotyczyło zarówno Izraelitów, jak i przychodniów. Przaśniki były świętem pielgrzymim; każdy mężczyzna miał stawić się przed obliczem Boga, a jak podaje Prawo – było czymś niewłaściwym stanąć przed Panem z pustymi rękami. „Święta przaśników przestrzegać będziesz; siedem dni jeść będziesz przaśniki, jakom ci rozkazał, czasu miesiąca Abiba; boś weń wyszedł z Egiptu, a nie ukażecie się przed twarzą moją próżnymi. ...Trzykroć do roku ukaże się każdy mężczyzna twój przed obliczem Panującego Pana” – 2 Mojż. 23:15,17.

Szczególnie uroczyście obchodzony był pierwszy i siódmy dzień święta, kiedy to zwoływano święte zgromadzenie. W tych dwóch dniach obowiązywało wstrzymanie się od wszelkiej pracy, z wyjątkiem koniecznego przygotowania pożywienia. Ostrzejsze pod tym względem prawo obowiązywało jedynie w cotygodniowy sabbat i w Dzień Pojednania, kiedy to nawet przyrządzanie posiłków było zabronione. W pozostałe dni święta praca nie była zabroniona. „W tenże dzień pierwszy będzie zebranie święte, także dnia siódmego zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty nie będziecie w nich czynić, oprócz tego, czego każdy do jedzenia używa, to samo gotować będziecie” – 2 Mojż. 12:16.

W drugim dniu Przaśników, tj. 16 Nisan, ofiarowano przed Panem pierwszy snop z nowego żniwa. Snop ten przynoszono do kapłana, który brał go i obracał przed obliczem Pańskim. Była to bardzo ważna uroczystość, gdyż dopiero po jej odbyciu można było spożywać ziarno i chleb z nowych zbiorów. „A chleba i prażma, i nowego zboża jeść nie będziecie aż do dnia, którego przyniesiecie ofiarę Bogu waszemu; ustawa to wieczna będzie w narodziech waszych, we wszystkich mieszkaniach waszych” – 3 Mojż. 23:14.

Ofiary

Oprócz całopalenia ustawicznego, w każdy dzień święta ofiarowano dwa młode cielce, jednego barana i siedem baranków rocznych wraz z należną im ofiarą śniadą i

mokrą. Dodatkowo w dzień 16 Nisan wraz z pierwszym snopem składano rocznego baranka na ofiarę całopalną wraz z należną mu ofiarą śniedną (2/10 efy mąki zaczynione oliwą) i mokrą (1/4 część hynu wina) – 3 Mojż. 23:13,14.

Przykłady obchodzenia

Święto Przaśników Izraelici mieli obchodzić dopiero po wejściu do Ziemi Obiecanej. Przepisy dotyczące obchodzenia tego święta dane były już podczas wychodzenia z Egiptu. Chociaż święto Paschy formalnie nie należało do Święta Przaśników, to podczas jego obchodzenia już przy wychodzeniu z Egiptu należało spożywać baranka z przaśnym chlebem.

„Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, na wieczór jeść będziecie przaśniki aż do dnia dwudziestego pierwszego tegoż miesiąca na wieczór” – 2 Mojż. 12:18.

„Powiedz synom Izraelskim, i rzecz im: Gdy wnieście do ziemi którą Ja wam daję, a będziecie żąć zboże wasze, tedy przyniesiecie snop pierwiastek żniwa waszego do kapłana” – 3 Mojż. 23:10.

„A gdy cię wprowadzi Pan do ziemi Chananejczyka, i Hetejczyka, i Amorejczyka, i Hewejczyka, i Jebujejczyka, o którą przysiągł ojcom twoim, abyć ją dał, ziemię opływającą mlekiem i miodem, tedy będziesz obchodził tę służbę w tymże miesiącu. Przez siedem dni jeść będziesz przaśniki, a dnia siódmego będzie święto Panu” – 2 Mojż. 13:5,6.

Pierwsza wzmianka mówi o składaniu ofiar należnych temu świętu w czasach króla Salomona (2 Kron. 8:13). Opisane jest również obchodzenie święta w czasach króla Ezechiasza, gdy przesunięto obchodzenie tego święta na miesiąc drugi, gdyż w miesiącu Nisan nie zdążono oczyścić świątyni i poświęcić kapłanów po długim okresie zaniechania służby w świątyni. Znamienne jest również, że zgromadzenie tak było zadolowane z chwalenia Boga podczas tego święta, że postanowiło je przedłużyć o kolejne siedem dni (2 Kron. 30:3, 13-23). Wspomniane jest też uroczyste obchodzenie tego święta za czasów króla Jozjasza (2 Kron. 35:17). Kolejna wzmianka o obchodzeniu Przaśników pochodzi z okresu po niewoli babilońskiej, gdy odbudowano świątynię. *„I obchodzili święto uroczyste przaśników przez siedem dni z radością, przeto, że ich Pan był rozweselił, a obrócił serce króla Asyryjskiego do nich, aby wzmocnił ręce ich w robocie około domu Bożego, Boga Izraelskiego” – Ezdr. 6:22.*

W Proroctwie Ezechiela mamy opis, jak obchodzone

będzie Święto Przaśników w przyszłych czasach, w Królestwie Bożym. Istotne różnice dotyczą ilości składanych ofiar ze zwierząt i należnych im ofiar śniednych. Znamienne także jest, że do ofiar całopalnych nie dodaje się należytej ofiary mokrej z wina.

„Pierwszego miesiąca, czternastego dnia tegoż miesiąca, będziecie mieć święto przejścia, święto siedem dni, których chleby przaśne jedzone będą. I będzie książę ofiarował dnia onego za się, i za wszystek lud onej ziemi cielca na ofiarę za grzech. A przez siedem dni onego święta uroczystego ofiarować będzie całopalenie Panu, siedem cielców i siedem baranów bez wady na każdy dzień, przez siedem dni, a na ofiarę za grzech kozła z kóz na każdy dzień; A ofiarę śniedną Efy przy cielcu, i Efę przy baranie, także oliwy hyn przy Efie” – Ezech. 45:21-24.

O obchodzeniu Przaśników wspominają także ewangelisti.

„A pierwszego dnia przaśników przystąpili uczniowie do Jezusa, mówiąc mu: Gdzież chcesz, żeć nagotujemy, abyś jadł baranka?” – Mat. 26:17.

„A przybliżało się święto przaśników, które zowią wielkanocą” – Łuk. 22:1.

„A my po dniach przaśników odpłynęliśmy z Filipowa i przyszliśmy do nich do Troady za pięć dni, gdzieśmy zamieszkali siedem dni” – Dzieje Ap. 20:6.

Znamienne jest, że w czasach nowotestamentowych często 14 Nisan, czyli Święto Przejścia, nazywano pierwszym dniem Przaśników. Było to zapewne spowodowane faktem, że zgodnie z zaleceniem Prawa już od 14 Nisan należało spożywać przaśniki. Samo jednak „właściwe” Święto Przaśników trwało siedem dni od 14 do 21 Nisan. Władze rzymskie doceniały wagę, jaką Żydzi przywiązywali do tego święta i za czasów Piłata zwyczajowo wypuszczał on wtedy jednego więźnia na wolność. Był to zapewne jakiś zwyczaj, który wcześniej funkcjonował u Żydów.

„A też u was jest ten zwyczaj, abym wam jednego wypuścił na wielkanoc; chcecież tedy, abym wam wypuścił tego króla Żydowskiego?” – Jan 18:39.

„A na święto zwykł im być wypuszczać więźnia jednego, o którego by prosili” – Mar. 15:6.

Znaczenie święta

Dla Żydów

Miało przypominać wyjście z Egiptu. Było przypomnieniem, że zebrane plony to Boże błogosławieństwo i dlatego pierwszy snop należy ofiarować Najwyższemu.

Dla chrześcijan

Znaczenie tego święta dla chrześcijan tłumaczy ap. Paweł: „Nie dobrać to chluba wasza. Aż nie wiecie, iż trochę kwasu wszystko zaczynienie zakwasza? Wyczyśćcież tedy stary kwas, abyście byli nowym zaczynieniem, jako praśnymi jesteście; albowiem Baranek nasz wielkanocny za nas ofiarowany jest, Chrystus. A tak obchodźmy święto nie w starym kwasie, ani w kwasie złości i rozpusty, ale w praśnikach szczerości i prawdy” – 1 Kor. 5:6-8.

Kwas to w Biblii symbol grzechu, złej nauki, obłudy. Apostoł tłumaczy, że święto to pokazuje, że chrześcijanin powinien tych rzeczy pozbyć się ze swego serca. Święto Wielkanocne jest do tego szczególną okazją i – tak jak w Zakonie usuwano z domów literalny kwas, my powinniśmy usunąć ten duchowy z domostwa naszych serc. „Tedy zrozumieli, że nie mówił, aby się strzegli kwasu chleba, ale nauki Faryzeuszów i Saduceuszów” – Mat. 16:12. „Naprzód strzeżcie się kwasu Faryzejskiego, który jest obłuda” – Łuk. 12:1.

Szczególnie ważne jest to dla tych, którzy ofiarowali Bogu swoje życie, gdyż Bóg żąda, aby ofiary Mu składane nie zawierały kwasu. „Nie będziesz ofiarował przy kwasie krwi ofiary mojej, ani zostanie przez noc tłustość ofiary mojej aż do poranku” – 2 Mojż. 23:18. „Wszelka ofiara śniedna, którą ofiarować będziecie Panu, bez kwasu będzie; bo żadnego kwasu i żadnego

miodu nie będziecie zapalać na ofiarę ognistą Panu” – 3 Mojż. 3:11.

Drugim istotnym znaczeniem tego święta jest nawiązanie do znaczenia pierwszego snopa („snop **pierwiastek** żniwa”) ofiarowanego Bogu 16 Nisan. Apostoł używa tego samego określenia **pierwiastek** do Chrystusa, który jako pierwszy został wzbudzony z – martwych. „Lecz teraz Chrystus z martwych wzbudzony jest i stał się **pierwiastkiem** tych, którzy zasnęli.

*Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają, tak i w Chrystusie wszyscy ożywieni będą. Ale każdy w swoim rzędzie, Chrystus jako **pierwiastek**, a potem ci, co są Chrystusowi w przyszłości jego” – 1 Kor. 15:20, 22-23.*

Widzimy więc, że już w Starym Testamencie Bóg pokazał, że jego Syn przedstawiony w pierwszym snopie będzie podniesiony – przywrócony do życia. I tak się rzeczywiście stało, Chrystus zmartwychwstał pierwszego dnia po sabacie, tj. 16 Nisan, wtedy gdy w świątyni podnoszono pierwszy snop.

„A pierwszego dnia po sabacie bardzo rano przyszły do grobu, niosąc rzeczy wonne, które były nagotowały i niektóre inne z nimi; I znalazły kamień odwalony od grobu. A wszedłszy w grób, nie znalazły ciała Pana Jezusowego” – Łuk. 24:1-3.

Krajcer Piotr
R-
„Straż”